

vyrozuměna o roku k rozvrhu nejvyššího podání (§ 209 odstavec druhý ex. ř.); když pak přes to k rozvrhovému roku se dostavila, nepříslušelo jí právo odporu proti přihlášeným nárokům (§ 213 ex. ř.) a nemělo jí být i doručeno rozvrhové usnesení soudce prvního (§ 229 odstavec třetí ex. ř.) a následkem toho ani usnesení soudu rekursního. Není tedy oprávněna, brát i usnesení to v odpor dovolacím rekurssem, byť v něm stanoven byl náhradní nárok knihovního věřitele Václava S-a podle § 222 odstavec čtvrtý ex. ř. na její neprodané polovici usedlosti. Teprve knihovním vkladem náhradního nároku na neprodanou polovici usedlosti vstoupí věřitel, k náhradě oprávněný, Václav S. v právní poměr k Marii H-ové jakožto majitelce této polovice usedlosti; proti usnesení vkladnímu bude Marii H-ové příslušet i právo rekursu, a, domnívá-li se, že náhradní nárok není po právu vůbec nebo ne v té výši, ve které byl stanoven soudem rekursním, bude moci uplatnit i své námitky proti náhradní pohledávce, bude-li placení na ní požadováno. Dovolací rekurs byl tudíž jako nepřipustný odmítnut.

Čís. 480.

Nařízení, vydaná na základě zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák., nepozbývají platnosti již tím, že nebyla vládou ve lhůtě §u 3 téhož zákona předložena sboru zákonodárnému ku schválení, nýbrž teprve, byla-li zákonodárným sborem zrušena.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, R I 185/20.)

Rejstříkový soud odmítl zápis společnosti s r. o. na základě § 1 min. nař. ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák., ježto ministerstvo vnitra vzneslo včas odpor. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Třebas dle § 3 zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák. bylo nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák. předložiti říšské radě, by po případě k její žádosti bylo zrušeno, nepozbývá účinnosti již tím, že nebylo předloženo, nýbrž teprve příslušným usnesením říšské rady. Stěžovatelka ani netvrdí, že by takové usnesení se bylo stalo, není tudíž zákonem opodstatněno její stanovisko, že ministerské nařízení pozbylo účinnosti již tím, že nebylo předloženo říšské radě ku schválení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správně uznal rekursní soud, že vládní nařízení čís. 323 z roku 1918 ř. zák. platí potud, pokud výslovně nebylo zrušeno. Nařízení to vydáno bylo na základě zákona ze dne 24. července 1917 čís. 307 ř. zák., který po rozumu čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. zůstal také po zřízení samostatného státu československého prozatím v platnosti. Vedle § 3 zákona čís. 307 ř. zák. z r. 1917 jest sice vláda povinna, by nařízení vydaná základem tohoto zákona předložila říšské radě jakožto zákonodárnému sboru, tudíž nyní Národnímu shromáždění, jež dle § 4 zákona ze dne 3. listopadu 1918 čís. 37 sb. z. a n. právomoc zákonodárnou vykonává, a to, je-li shromážděno, nejdéle koncem každého kalendářního

čtvrtletí, jinak jakmile se shromáždí. Avšak § 5 téhož zákona čís. 307 ř. zák. z roku 1917 stanoví dále, že nařízení ta, nejsou-li obmezena na čas, zůstávají tak dlouho platna, pokud nebudou nově vydanými nařízeními nebo k žádosti říšské rady (nyní Národního shromáždění) změněna nebo zrušena. Stanoví tudíž zákon sám, že nařízení, základem jeho vydaná, platiti mají až do výslovného zrušení jejich buď vládou samotnou novým jejím nařízením nebo podle usnesení zákonodárného sboru. Poněvadž takové zrušení se dosud nestalo, sluší uznati nařízení, podle něhož rejstříkový soud zápis stěžovatelce odepřel, za dosud platící. Vláda, které zákon v posledním odstavci Šu 5 dále ukládá, by, nedodrží-li lhůty v § 3 stanovené, nařízení ihned zrušila, jest sice Národnímu shromáždění parlamentárně zodpovědna za splnění této jí zákonem uložené povinnosti, avšak právě ze znění tohoto dodatku, který nestanoví, že nařízení nedodržením lhůty pozbývá platnosti, nýbrž že musí býti zrušeno, plyne, že, dokud výslovně nebylo zrušeno, platiti má, takže soudové nemohou zkoumati, bylo-li vyhověno povinnosti vládě zákonem uložené, nýbrž jsou povinni zachovávatí předpis zmíněného nařízení vydaný tak dlouho, pokud nebyl zrušen způsobem v § 5 vysloveným.

Čís. 481.

Při sporu o nárocích odkazovníků, tudíž i při sporu o platnosti dovětku, nelze postupovati dle §§ 125 a násl. nesp. říz.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, R I 192/20.)

Zůstavitel zanechal poslední pořízení, jímž pořídil o některých částech svého majetku. K pozůstalosti přihlásili se jednak dědicové ze zákona, jednak přihlásili své nároky ti, kdož byli obmyšleni posledním pořízením. Pozůstalostní soud poukázal zákonné dědice na pořadí práva. Rekursní soud poukázal na pořadí práva ty, kdož přihlásili své nároky z posledního pořízení. Důvody: Byly podány toliko dědické přihlášky ze zákona a nikoli ze závěti, již zde vůbec není, jelikož poslední pořízení zůstavitelovo, u okresního soudu prohlášené, není dle svého obsahu závěti, jak i účastníky při projednávání pozůstalosti bylo uznáno. Není-li zde rozporu mezi dědickými přihláškami, není místa pro jednání dle § 125 a násl. čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. Nároky odkazovníků jsou dle dosavadního výsledku projednávání pozůstalosti sporny a náleží je tudíž dle § 2 čís. 7 nesp. říz. poukázati na pořadí práva, an soud pozůstalostní o jejich právní jsoucnosti v mimosporném řízení rozhodnouti nemůže. Zákonné dědici nemají povinnosti, by zahájili proti odkazovníkům spor o neplatnost odkazu, pokud se týče posledního pořízení, projednání pozůstalosti jest za základ položití dědické přihlášky a věci odkazovníků jest, by své obligační nároky uplatnili proti dědicům, kteří jich neuznávají. Stanoviti k tomu lhůtu není třeba a není v zákoně opory, neboť rozumí se, že, dokud spor odkazovníky zahájen nebude, nároky jejich při projednání pozůstalosti zůstanou nepovšimnuty a nemohou překážeti, by projednání nebylo skončeno a pozůstalost nebyla odevzdána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.